

Claustrofob

Liliana Trif

Îmi spui că ți-e teamă de spații închise
Și totuși sub sâni mi te-nghesui avid,
În pieptul fragil ce tresare aritmic
Ferestrele albe abia se deschid.

Zâmbești de pe pragul inimii mele,
Îți sunt la-ndemână și lacăt, și chei,
Dinamica asta îmi tulbură firea,
E-o culme abruptă... În alte femei

Mă pierd încercând să-mi dizolv inocența,
Mă apăr de mine, de tine m-ascund,
Din mugurii mei înfloresc atitudini
Și vise abstracte cu fructul rotund.

Nu-mi ești prizonier, nici ostatic de taină,
Tu pleci și revii ca un val inocent,
Mi-aduci primăveri ne-nțelese de îngeri
Iubind și urând cu același procent.

Îmi spui că ți-e teamă de spații banale
Închise și reci... Eu, râzând, te aprob,
Mi-e sufletul vast, un ocean fără țărmuri,
Ți-e bine acolo? Ești claustrofob?